27/11/2020

Η ασημουργία στη λαϊκή παράδοση

/ Παράδοση

Πολύ παλιά παράδοση στην λαϊκή παράδοση έχουν η ασημουργία και η χρυσοχοϊκή, γιατί κι αυτές συνεχίστηκαν από τη Βυζαντινή εποχή στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, και τον 17ο αιώνα και κυρίως τον 18ο, αιώνα γενικής ακμής της λαϊκής τέχνης, παρουσιάζουν μεγάλη πρόοδο και φτάνουν σε μια άνθηση πραγματικά μοναδική. Δημιουργούνται σημαντικά καλλιτεχνικά κέντρα, που η αίγλη τους απλώνεται σε όλη τη Βαλκανική.

Αυτό γίνεται επειδή, με τις νέες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες, πολλοί άνθρωποι, κυρίως έμποροι και ναυτικοί, πλουτίζουν και αρχίζει έτσι να διαμορφώνεται σιγά σιγά μια κάποια αστική τάξη, που αγοράζει χρυσαφικά και ασημικά για να υπογραμμίσει τον πλούτο της και την επιτυχία της. στους προηγούμενους αιώνες κανένας σχεδόν δεν ενδιαφέρονται για τέτοια πράγματα – η φτώχια ήταν γενική.

ΟΙ ΤΕΧΝΙΤΕΣ

Το μέταλλο που κυρίως δουλεύουν εκείνη την εποχή είναι το ασήμι, και οι ασημιτζήδες, αλλά και οι χρυσικοί ή κοεμτζήδες (και κουγιουμτζήδες), δεν έλειπαν

από πουθενά: παντού τους βρίσκουμε, πλανόδιους ή μόνιμα εγκατεστημένους, γιατί αυτοί φτιάχνουν τα πολύτιμα ασημέναι, χρυσά και μαλαματοκαπνισμένα ή φλωροκαπνισμένα ή ντουμπλαρισμένα, όπως τα έλεγαν τότε κοσμήματα που φοριούνταν με τις φορεσιές.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΔΩ